

**ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง
(ข้อกำหนดกรุงเทพ)**

**ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง
(ข้อกำหนดกรุงเทพ)**

จัดพิมพ์โดย:

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

93/1 ชั้น 15 - 16 อาคารจีทีเอฟ อาคาร บี

ถนนวิฑู แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน

กรุงเทพมหานคร 10330

โทรศัพท์: +66 (0) 2118 9400

โทรสาร: +66 (0) 2118 9425

เว็บไซต์: www.tijthailand.org

สงวนลิขสิทธิ์ (ฉบับภาษาไทย) 2562

โดย สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน)

อนุญาตให้นำเนื้อหา (ฉบับภาษาไทย) ในเอกสารนี้ไปใช้และเผยแพร่ โดยมีให้ผลิตซ้ำ

เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า รวมทั้งให้อ้างอิงแหล่งที่มาจากสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

(องค์การมหาชน)

พิมพ์ที่: กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ดาวนโหลดฉบับอิเล็กทรอนิกส์

คำนำ

คำแปลภาษาไทยของข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders) หรือข้อกำหนดกรุงเทพฯ (Bangkok Rules) เล่มนี้ จัดทำขึ้นจัดทำโดยกลุ่มโครงการส่งเสริมการอนุวัติข้อกำหนดกรุงเทพฯ และการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย หรือ Thailand Institute of Justice (TIJ) โดยมีจุดประสงค์เพื่อใช้เผยแพร่และให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงาน นักวิชาการ และบุคคลทั่วไป

สถาบันฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคำแปลฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดหญิงและผู้ต้องขังหญิง ในการเสริมสร้างกระบวนการยุติธรรมในประเทศไทยที่มีประสิทธิภาพ เคารพสิทธิขั้นพื้นฐาน และมีความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะต่อไป

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

กันยายน 2562

เกี่ยวกับข้อกำหนดกรุงเทพ

ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders) หรือ “ข้อกำหนดกรุงเทพ” (Bangkok Rules) คือมาตรฐานระหว่างประเทศ ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ (UN General Assembly) สมัยที่ 65 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2553 เพื่อให้ประเทศต่างๆ ได้ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดหญิง โดยคำนึงถึงความต้องการทางด้านเพศภาวะของผู้หญิงเป็นสำคัญ

แนวคิดการพัฒนาข้อกำหนดกรุงเทพตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า ผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดหญิงมีความต้องการเฉพาะด้านที่แตกต่างจากผู้ต้องขังชาย โดยผู้ต้องขังหญิงจำนวนมากมักมีฐานะยากจน ขาดโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม และมีประวัติการถูกระงับการรุนแรง อีกทั้ง ลักษณะความผิดที่ผู้ต้องขังหญิงก่อขึ้นมักเป็นความผิดเล็กน้อย ไม่รุนแรง และมีความเชื่อมโยงกับภาระการเลี้ยงดูบุตรและครอบครัว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ต้องขังหญิงเป็นประชากรกลุ่มน้อยในกระบวนการยุติธรรม มีสัดส่วนไม่มากเมื่อเทียบกับผู้ต้องขังชาย ทำให้เรือนจำในประเทศต่างๆ มักถูกออกแบบขึ้นโดยไม่ได้คำนึงถึงความต้องการเฉพาะด้านของผู้หญิง

การเพิ่มขึ้นของประชากรผู้ต้องขังหญิงทั่วโลกในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของเรือนจำ อาทิ เรืองสถานที่คุมขัง สุขอนามัยและสุขภาพผู้หญิง การดูแลผู้ต้องขังตั้งครรภ์ และเด็กติดผู้ต้องขัง ที่อาจยังขาดความละเอียดอ่อนด้านเพศภาวะ (gender sensitivity) และด้วยจำนวนประชากรผู้ต้องขังหญิงที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นานาประเทศจึงตระหนักถึง

ความจำเป็นในการสร้างมาตรฐานสากลสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกลุ่มนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

การผลักดันให้มีข้อกำหนดกรุงเทพนั้น มิได้มุ่งเน้นที่จะทำให้ผู้ต้องขังหญิงมีอิทธิพลเหนือผู้ต้องขังชาย หรือได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่า แต่มุ่งจะเติมในส่วนที่ผู้ต้องขังหญิงขาดโอกาสหรือถูกละเลย เพื่อให้ได้รับในสิ่งที่พึงจะได้รับอย่างเท่าเทียมกันเท่านั้น นอกจากนี้ ข้อกำหนดกรุงเทพมิได้มุ่งให้มีการลบล้าง เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำ ฉบับปี ค.ศ. 1955 (UN Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners หรือ SMR) แต่ข้อกำหนดกรุงเทพถูกพัฒนาขึ้นเพื่อมาเติมเต็มข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ค.ศ. 1955 และข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ (UN Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures หรือ Tokyo Rules) เพื่อให้การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำความผิดหญิงเป็นไปอย่างเคารพซึ่งสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ข้อกำหนดกรุงเทพมุ่งเน้นการวางแนวปฏิบัติในประเด็นที่เป็นความแตกต่างและความต้องการที่เพศหญิงมีและต่างไปจากเพศชาย ซึ่งเนื้อหาของ “ข้อกำหนดกรุงเทพ” นั้น อ้างอิงจากผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงทั่วโลก ตลอดจนกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหลายฉบับ¹ โดยข้อกำหนดกรุงเทพแบ่งได้ออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

¹ a) The 1955 United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners;

b) United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (The Tokyo Rules)

c) The 1988 Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention or Imprisonment;

d) The 1990 Basic Principles for the Treatment of Prisoners, and

ส่วนที่ 1 ข้อกำหนดทั่วไป (Rules of General Application) ซึ่งว่าด้วยการบริหารจัดการเรือนจำโดยทั่วไป และใช้กับผู้กระทำผิดเพศหญิงที่อยู่ในการควบคุมทุกประเภท ทุกสถานะคดี ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา รวมไปถึงผู้หญิงที่ถูกควบคุมด้วยมาตรการเพื่อความปลอดภัยหรือมาตรการกักกัน (security measures or corrective measures)

ส่วนที่ 2 ข้อกำหนดที่ใช้สำหรับผู้ต้องขังลักษณะพิเศษ (Rules Applicable to Special Categories) ซึ่งเป็นส่วนที่ว่าด้วยการจำแนกลักษณะและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงที่มีลักษณะพิเศษแต่ละประเภท เช่น ผู้ต้องขังที่เคยเป็นเหยื่อของการใช้ความรุนแรง ผู้ต้องขังตั้งครรภ์ และผู้ต้องขังซึ่งเป็นชนพื้นเมือง ชนกลุ่มน้อย หรือชนเผ่า เป็นต้น โดยแบ่งออกเป็น ส่วน ก ข้อกำหนดที่ใช้กับผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษ และส่วน ข ข้อกำหนดที่ใช้กับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาและสอบสวน ซึ่งข้อกำหนดในส่วน ก นั้น สามารถนำมาใช้กับผู้ต้องขังตามส่วน ข ได้ เท่าที่จะไม่เป็นการขัดกัน หรือเพื่อประโยชน์เป็นการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ส่วนที่ 3 มาตรการในการลงโทษโดยไม่ใช้การคุมขัง (Non-custodial Sanctions and Measures) มุ่งใช้บังคับกับผู้กระทำผิดหญิงที่กระทำความผิดไม่รุนแรง ประกอบกับมีปัจจัยทางกายภาพที่ไม่เหมาะกับการถูกคุมขัง เช่น เยาวชนหญิง และผู้กระทำผิดที่ตั้งครรภ์ โดยข้อกำหนดในส่วนที่ 3 นี้ สามารถใช้บังคับได้ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวน จนกระทั่งหลังมีคำพิพากษา

e) United Nations Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW)

ส่วนที่ 4 การวิจัย การวางแผน การประเมินผล และการสร้างการรับรู้
ในวงกว้าง (Research, Planning, Evaluation and Public Awareness Raising)
เป็นข้อกำหนดที่สนับสนุนให้มีการวิเคราะห์วิจัยถึงพฤติกรรมและพฤติกรรม
เกี่ยวข้องต่างๆ ที่เป็นปัจจัยให้เกิดการกระทำผิดในกลุ่มผู้หญิง รวมถึงการศึกษา
ผลกระทบจากการถูกคุมขังที่มีต่อผู้ต้องขังและบุตร นอกจากนี้ ยังต้องการให้มี
การกำหนดกิจกรรมที่จะลดการกระทำผิดซ้ำ อันเป็นส่วนหนึ่งของการส่งคนตี
กลับคืนสู่สังคม โดยการดำเนินการต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจต้องมีการเผยแพร่ให้
สาธารณชนได้รับทราบ โดยอาศัยความร่วมมือจากบรรดาสื่อสารมวลชน

ประเทศไทยและข้อกำหนดกรุงเทพ

ความพยายามอย่างต่อเนื่องของประเทศไทยในการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ จนนำไปสู่การรับรองข้อกำหนดกรุงเทพ โดยองค์การสหประชาชาติเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าพัชรกิติยาภา นเรนทิราเทพยวดี กรมหลวงราชสาริณีสิริพัชร มหาวัชรราชธิดา ทรงมีความสนพระทัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงและเด็กในกระบวนการยุติธรรม โดยเมื่อครั้งที่เสด็จเยี่ยมชมและประทานสิ่งของแก่ผู้ต้องขังหญิงและเด็กติดผู้ต้องขัง ณ ทัณฑสถานหญิงกลาง เมื่อเดือนกรกฎาคม 2544 ทรงได้สัมผัสกับชีวิตของผู้ต้องขังที่ขาดโอกาส จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจในการให้ความช่วยเหลือประชากร กลุ่มเปราะบางเหล่านี้ และริเริ่มโครงการต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ต้องขังหญิงและเด็กติดผู้ต้องขัง โดยมีกระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

โดยเมื่อ พ.ศ. 2549 สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าพัชรกิติยาภา นเรนทิราเทพยวดี กรมหลวงราชสาริณีสิริพัชร มหาวัชรราชธิดา ทรงมีพระดำริให้จัดตั้ง**โครงการกำลังใจขึ้น** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือ ดูแลด้านสุขภาพ และให้สนับสนุนด้านจิตใจแก่ผู้ต้องขังหญิง ทั้งในขณะจำคุกและภายหลังได้รับการปล่อยตัว โดยมุ่งเน้นการให้โอกาสผู้ต้องขังหญิงในการกลับคืนสู่สังคม ตลอดจนส่งเสริมให้สังคมไทยได้เข้าใจปัญหาของผู้ที่เคยทำผิดพลาดที่ต้องการโอกาสเริ่มต้นใหม่

สืบเนื่องจากความสำเร็จของโครงการกำลังใจ กระทรวงยุติธรรมได้จัดตั้ง**โครงการ Enhancing Lives of Female Inmates (ELFI) หรือ โครงการจัดทำข้อเสนอ** ในนามประเทศไทยเพื่อผลักดัน ให้เป็นข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ เมื่อ พ.ศ. 2551 โดยเป็นโครงการระดับนานาชาติ

ที่มุ่งต่อยอดความสำเร็จจากการช่วยเหลือผู้ต้องขังหญิงภายในประเทศไปสู่การปรับปรุงมาตรฐานการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในระดับสากล โดยผ่านยุทธศาสตร์การทูตเชิงรุก จนกระทั่งได้เจรจาโน้มน้าวและแสวงหาความร่วมมือทั้งจากกลุ่มนักวิชาการ ผู้ปฏิบัติงานราชทัณฑ์ รวมทั้งผู้แทนประเทศต่างๆ ในเวทีสหประชาชาติ ในการจัดทำข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และมาตรการที่มีไขการคุมขังสำหรับผู้กระทำความผิดหญิงจนประสบผลสำเร็จ และได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 65 ในปี พ.ศ. 2553 ทั้งนี้ การตั้งชื่อย่อของข้อกำหนดฉบับนี้ว่า “ข้อกำหนดกรุงเทพ” เนื่องมาจากองค์การสหประชาชาติให้เกียรติประเทศไทยในฐานะเป็นผู้ริเริ่มผลักดันจนข้อกำหนดดังกล่าวได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการ

ภายหลังจากการรับรองข้อกำหนดกรุงเทพ รัฐบาลไทยได้จัดตั้งสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน) หรือ Thailand Institute of Justice (TIJ) ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2554 เพื่อทำหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำเอาข้อกำหนดกรุงเทพไปใช้ทั้งในระดับภายในประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ ผ่านการดำเนินงานด้านการศึกษาวิจัย การพัฒนาศักยภาพเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม และการขับเคลื่อนเชิงนโยบาย นอกจากนี้ สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทยยังมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศด้านการวิจัยและการพัฒนากระบวนการยุติธรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประเทศไทยในกรอบความร่วมมือกับสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา เชื่อมโยงแนวคิดตามหลักสากลสู่การปฏิบัติในระดับประเทศ และในภูมิภาคอาเซียน

ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง
(ข้อกำหนดกรุงเทพ)

The United Nations Rules for the Treatment of Women
Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders
(The Bangkok Rules)

ส่วนที่ 1 บทบังคับใช้ทั่วไป

1. หลักการพื้นฐาน

(อ้างอิง SMR ข้อ 6)

ข้อกำหนดที่ 1

ในการนำข้อกำหนดกรุงเทพไปปรับใช้ ควรให้ความสำคัญกับความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะ (distinctive needs) ของผู้ต้องขังหญิง และการจัดให้มีหรือการตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าวเพื่อนำไปสู่ความเท่าเทียมทางเพศย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามข้อ 6 ของข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง

2. การรับตัวผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 2

- 1) กระบวนการรับตัวผู้ต้องขังหญิงและเด็กติดผู้ต้องขัง ควรได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างเพียงพอ เนื่องจากเป็นช่วงเวลาของกลุ่มบุคคลดังกล่าวมีความเปราะบาง ผู้ต้องขังที่รับตัวเข้ามาใหม่ควรได้รับการช่วยเหลือให้ติดต่อกับญาติ คำแนะนำด้านกฎหมาย ตลอดจนข้อมูลต่างๆ ในภาษาที่ผู้ต้องขังหญิงเข้าใจเกี่ยวกับกฎ ระเบียบ และระบบของเรือนจำ การขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น ในกรณีของผู้ต้องขังต่างชาติ ควรได้รับการช่วยเหลือให้ติดต่อกับผู้แทนทางการทูตด้วย
- 2) ในช่วงก่อนหรือขณะรับตัวไว้ในเรือนจำ ผู้ต้องขังหญิงที่มีภาวะเสี่ยงบุตร ควรได้รับอนุญาตให้เตรียมการด้านความเป็นอยู่ของบุตร รวมถึงพึงได้รับการพิจารณาความเป็นไปได้ในการดูแลการควบคุมตัว เพื่อจัดการธุระดังกล่าวเสียก่อน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

3. การลงทะเบียน

ข้อกำหนดที่ 3

- 1) ในขณะที่รับตัวผู้ต้องขังหญิง ควรมีการบันทึกจำนวนและข้อมูลเกี่ยวกับบุตร อย่างน้อยข้อมูลดังกล่าว ควรประกอบด้วยชื่อและอายุของบุตร และในกรณีที่บุตรมิได้ถูกรับตัวไว้พร้อมกับมารดาควรมีการบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับภูมิลำเนา และสิทธิในการดูแลหรือผู้ปกครองบุตร ทั้งนี้ การบันทึกข้อมูลดังกล่าวจะต้องไม่กระทบสิทธิของผู้ต้องขังหญิงในฐานะมารดา
- 2) ข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับการระบุอัตลักษณ์ของบุตรพึงถูกเก็บรักษาเป็นความลับ การนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กเป็นสำคัญ

4. การจัดสรรสถานที่คุมขัง

ข้อกำหนดที่ 4

ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการพิจารณาให้อยู่ในเรือนจำที่ใกล้กับภูมิลำเนาหรือสถานที่สำหรับการแก้ไขฟื้นฟูให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยให้พิจารณาถึงภาระการเลี้ยงดูที่ผู้ต้องขังมี และความสอดคล้องระหว่างความสนใจของผู้ต้องขังหญิงแต่ละคนกับกิจกรรมและบริการที่มีในเรือนจำ

5. สุขอนามัยส่วนตัว

(อ้างอิง SMR ข้อ 15-16)

ข้อกำหนดที่ 5

สถานที่คุมขังสำหรับผู้ต้องขังหญิงควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกและของใช้จำเป็นต่อสุขอนามัยของผู้หญิง รวมถึงการจัดหาผ้าอนามัยโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ และการจัดให้มีน้ำอย่างเพียงพอสำหรับการดูแลสุขอนามัยส่วนตัวของผู้ต้องขังหญิง และเด็กติดผู้ต้องขัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิงที่ทำหน้าที่ปรุงอาหาร ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ อยู่ในระหว่างให้นมบุตร หรือมีประจำเดือน

6. การบริการด้านสุขภาพ

(อ้างอิง SMR ข้อ 22-26)

การตรวจอนามัยขณะรับตัว

(อ้างอิง SMR ข้อ 24)

ข้อกำหนดที่ 6

การตรวจสุขภาพผู้ต้องขังหญิงขณะรับตัว ควรรวมถึงการตรวจที่ครอบคลุมเพื่อระบุความต้องการทางสุขภาพขั้นพื้นฐาน และการตรวจ ดังต่อไปนี้

ก) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคติดต่อทางเลือด และหากมีปัจจัยเสี่ยงผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการเสนอให้ตรวจหาเชื้อ เอช ไอ วี พร้อมคำปรึกษาก่อนและหลังการตรวจ

ข) ความจำเป็นที่ต้องได้รับการดูแลด้านสุขภาพจิต รวมถึงภาวะความผิดปกติทางจิตใจที่เกิดภายหลังเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง (post-traumatic stress disorder) และความเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตายหรือการทำร้ายตนเอง

ค) ประวัติภาวะการเจริญพันธุ์ รวมถึงประวัติการตั้งครรภ์ในอดีตและปัจจุบัน การคลอดบุตร และปัญหาอื่นเกี่ยวกับการเจริญพันธุ์ของผู้ต้องขังหญิง

ง) การติดยาเสพติด

จ) การถูกล่วงละเมิดทางเพศและการถูกใช้ความรุนแรงรูปแบบอื่นที่เกิดขึ้นก่อนการรับตัว

ข้อกำหนดที่ 7

- 1) กรณีที่พบว่ามีการล่วงละเมิดทางเพศหรือมีการใช้ความรุนแรงในรูปแบบอื่นต่อผู้ต้องขังหญิงก่อนหรือระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการแจ้งสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานยุติธรรม ทั้งในแง่กระบวนการและขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง หากผู้ต้องขังหญิงประสงค์จะดำเนินคดี ควรมีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และส่งเรื่องให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจเพื่อสืบสวนโดยทันที ทั้งนี้ เรือนจำควรช่วยผู้ต้องขังหญิงให้เข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายด้วย
- 2) ไม่ว่าผู้ต้องขังหญิงเลือกที่จะดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม เรือนจำควรดำเนินการให้ผู้ต้องขังหญิงได้รับความช่วยเหลือทางด้านจิตใจหรือคำปรึกษาด้านสุขภาพจิตโดยทันที
- 3) ควรพัฒนาให้มีมาตรการเฉพาะ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการแค้นต่อผู้หญิงที่เลือกแจ้งความหรือดำเนินการทางกฎหมาย

ข้อกำหนดที่ 8

ผู้ต้องขังหญิงพึงมีสิทธิในการเก็บรักษาความลับทางการแพทย์ของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิที่จะปฏิเสธการให้ข้อมูลและปฏิเสธการเข้ารับการตรวจเกี่ยวกับอนามัยการเจริญพันธุ์ ตลอดระยะเวลาการคุมขัง

ข้อกำหนดที่ 9

ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงมีบุตรอยู่กับตนในเรือนจำ เด็กติดผู้ต้องขังพึงได้รับการตรวจสุขภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพเด็ก เพื่อระบุแนวทางการรักษาและความต้องการทางการแพทย์ โดยควรมีการดูแลสุขภาพเด็กติดผู้ต้องขัง อย่างน้อยในระดับที่เทียบเท่ากับบริการในชุมชนภายนอก

การดูแลสุขภาพอนามัย

ข้อกำหนดที่ 10

- 1) ควรจัดให้มีการบริการดูแลด้านสุขภาพตามเพศภาวะ (gender-specific health-care services) สำหรับผู้ต้องขังหญิง อย่างน้อยในระดับที่เทียบเท่ากับบริการในชุมชนภายนอก
- 2) ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงร้องขอให้มีการตรวจหรือรักษาโดยแพทย์หรือพยาบาล เพศหญิง เรือนจำควรดำเนินการตามคำร้องขอดังกล่าวเท่าที่จะสามารถทำได้ ยกเว้นในกรณีฉุกเฉิน อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคลากรทางการแพทย์เพศชายเป็นผู้ทำการตรวจ ซึ่งขัดต่อความประสงค์ของผู้ต้องขังหญิงนั้นๆ ต้องมีเจ้าหน้าที่หญิง อยู่ระหว่างการตรวจด้วย

ข้อกำหนดที่ 11

- 1) ควรมีเฉพาะบุคลากรทางการแพทย์เท่านั้นระหว่างการตรวจรักษา เว้นแต่แพทย์ เห็นว่ามีเหตุอันควรแก่การยกเว้น หรือแพทย์ขอให้มีเจ้าหน้าที่เรือนจำอยู่ด้วยเพื่อ เหตุผลด้านความปลอดภัย หรือผู้ต้องขังหญิงร้องขอเป็นการเฉพาะให้มีเจ้าหน้าที่ เรือนจำอยู่ระหว่างการตรวจรักษาด้วยตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนดที่ 10 (2)
- 2) ในกรณีที่จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่เรือนจำที่มีใช้บุคลากรทางการแพทย์อยู่ระหว่างการ ตรวจรักษา เจ้าหน้าที่ดังกล่าวควรเป็นเพศหญิง และการตรวจรักษาทางการแพทย์ควรรักษาไว้ซึ่งความเป็นส่วนตัว ศักดิ์ศรี และความลับของผู้ป่วย

สุขภาพจิตและการดูแล

ข้อกำหนดที่ 12

ผู้ต้องขังหญิงที่มีความจำเป็นต้องได้รับการดูแลด้านสุขภาพจิต ควรได้รับการบริการดังกล่าว รวมถึงโปรแกรมการบำบัดฟื้นฟูอย่างครอบคลุม โดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะราย ความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะ และผลกระทบจากประสบการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง (trauma-informed) โดยควรจัดให้มีบริการดังกล่าว ทั้งในเรือนจำหรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 13

เจ้าหน้าที่เรือนจำควรตระหนักถึงช่วงเวลาที่ยุ่ต้องขังหญิงอาจเกิดภาวะเครียดหรือวิตกกังวล เพื่อที่จะสามารถดูแลเอาใจใส่อย่างเหมาะสมและทันต่อสถานการณ์

การป้องกันโรคเอดส์ การรักษา การดูแล และการช่วยเหลือ

ข้อกำหนดที่ 14

การกำหนดกิจกรรมและบริการเพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาการติดเชื้อเอช ไอ วี หรือโรคเอดส์ในเรือนจำ ควรคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้หญิง รวมถึงการป้องกันโรคเอดส์จากแม่สู่ลูก โดยเรือนจำควรส่งเสริมและพัฒนาแนวทางการป้องกันการติดเชื้อเอช ไอ วี การดูแลรักษาผู้ป่วย อาทิ การใช้ระบบเพื่อนสอนเพื่อน

โปรแกรมการบำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด

ข้อกำหนดที่ 15

การให้บริการด้านสุขภาพในเรือนจำควรจัดหรือส่งเสริมให้มีกิจกรรมการบำบัดเฉพาะสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ติดสารเสพติด โดยพิจารณาถึงประวัติการตกเป็นเหยื่อ ความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงบางกลุ่ม เช่น ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด รวมไปถึงผู้ต้องขังหญิงที่มีความหลากหลายของภูมิหลังทางวัฒนธรรม

การป้องกันการทำร้ายตนเองและการฆ่าตัวตาย

ข้อกำหนดที่ 16

การพัฒนาและการดำเนินการตามแผนการป้องกันการทำร้ายตัวเองและการฆ่าตัวตายของผู้ต้องขังหญิง รวมถึงการให้ความช่วยเหลือเฉพาะทางที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเพศภาวะของผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง ควรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายด้านการดูแลสุขภาพจิตของเรือนจำ โดยร่วมมือกับหน่วยงานบริการด้านสุขภาพจิตและสวัสดิการสังคม

การบริการด้านการป้องกันโรค

ข้อกำหนดที่ 17

ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน ทั้งนี้ รวมถึงการติดเชื้อเอช ไอ วี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคติดต่อทางเลือดอื่นๆ และปัญหาสุขภาพตามเพศภาวะ

ข้อกำหนดที่ 18

ผู้ต้องขังหญิงพึงได้รับบริการด้านการป้องกันโรคที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงเช่นเดียวกับผู้หญิงช่วงวัยเดียวกันในชุมชนภายนอก เช่น การตรวจมะเร็งปากมดลูก มะเร็งเต้านม และมะเร็งระบบสืบพันธุ์

7. ความปลอดภัยและความมั่นคง

(อ้างอิง SMR ข้อ 27-36)

การตรวจค้น

ข้อกำหนดที่ 19

มาตรการการตรวจค้นต้องคำนึงถึงและเคารพต่อศักดิ์ศรีผู้ต้องขังหญิงและต้องดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่หญิงที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการตรวจค้นที่เหมาะสมและสอดคล้องกับขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้

ข้อกำหนดที่ 20

การตรวจค้นโดยวิธีการทางเลือกอื่นๆ เช่น การใช้เครื่องสแกน ควรนำมาใช้แทนการตรวจค้นแบบถอดเสื้อผ้า (strip search) และการตรวจค้นที่รุกล้ำเข้าไปในร่างกาย (invasive body search) เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อจิตใจและร่างกายที่ผู้ต้องขังหญิงอาจได้รับจากการตรวจค้น

ข้อกำหนดที่ 21

เจ้าหน้าที่เรือนจำจะต้องดำเนินการตรวจค้นเด็กกตัญญูผู้ต้องขังและเด็กที่มาเยี่ยมผู้ต้องขังด้วยความรู้ความเข้าใจ ความเป็นมืออาชีพ และความละเอียดอ่อน โดยคงไว้ซึ่งความเคารพและคำนึงถึงศักดิ์ศรีของเด็ก

วินัยและการลงโทษ

(อ้างอิง SMR ข้อ 27-32)

ข้อกำหนดที่ 22

การลงโทษขังเดี่ยวจะต้องไม่ถูกนำมาใช้กับผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ระหว่างให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรอยู่ด้วยในเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 23

การลงโทษทางวินัยสำหรับผู้ต้องขังหญิงไม่ควรรวมถึงการตัดการติดต่อกับครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดต่อกับบุตร

เครื่องพันธนาการ

(อ้างอิง SMR ข้อ 33-34)

ข้อกำหนดที่ 24

เครื่องพันธนาการจะต้องไม่ถูกนำมาใช้กับผู้ต้องขังหญิงขณะเจ็บครรภ์ก่อนคลอด ระหว่างคลอดบุตร และทันทีหลังจากคลอดบุตร

การแจ้งข้อมูลข่าวสาร การร้องเรียนของผู้ต้องขัง และการตรวจสอบ

(อ้างอิง SMR ข้อ 35-36)

ข้อกำหนดที่ 25

- 1) ผู้ต้องขังหญิงที่ร้องเรียนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดควรจะได้รับ ความคุ้มครอง ความช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาโดยทันที และคำร้องดังกล่าวต้องได้รับการสืบสวนโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เป็นอิสระ โดยยึดหลักการรักษาความลับเป็นสำคัญ และมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ต้องขังนั้นควรคำนึงถึงความเสี่ยงในการถูกแก้แค้นด้วย
- 2) ผู้ต้องขังหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะผู้ที่ตั้งครรภ์จากการถูกระทำดังกล่าว พึงได้รับคำแนะนำและคำปรึกษาทางการแพทย์ที่เหมาะสม รวมทั้ง การดูแลสุขภาพกายและสุขภาพจิตตามความจำเป็น และพึงได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายด้วย
- 3) ในการติดตามตรวจสอบสภาพการควบคุมและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงนั้น ควรมีสมาชิกในคณะผู้เข้าสังเกตการณ์หรือผู้ตรวจการณ์ที่เป็นเพศหญิงด้วย

8. การติดต่อกับโลกภายนอก

(อ้างอิง SMR ข้อ 37-39)

ข้อกำหนดที่ 26

ผู้ต้องขังหญิงพึงได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้ติดต่อกับครอบครัว รวมถึงบุตร ผู้ปกครองบุตร และผู้แทนทางกฎหมาย ทั้งนี้ หากเป็นไปได้ ควรมีมาตรการในการลดผลกระทบเชิงลบที่ผู้ต้องขังหญิงได้รับการถูกคุมขังในเรือนจำที่ห่างไกลจากภูมิลำเนาด้วย

ข้อกำหนดที่ 27

ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับสิทธิในการเยี่ยมใกล้ชิดแบบใช้ชีวิตคู่ (conjugal visits) เช่นเดียวกับผู้ต้องขังชาย

ข้อกำหนดที่ 28

ในกรณีที่เด็กมาเยี่ยมผู้ต้องขัง ควรจัดให้มีการเยี่ยมในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสร้างประสบการณ์ที่ดี และสะท้อนถึงทัศนคติที่ดีของเจ้าหน้าที่เรือนจำ นอกจากนี้ ควรอนุญาตให้มีการเยี่ยมใกล้ชิดระหว่างมารดาและบุตร และหากเป็นไปได้ ควรสนับสนุนให้มีการขยายเวลาและรูปแบบการเยี่ยมระหว่างมารดาและบุตรด้วย

9. เจ้าหน้าที่เรือนจำและการฝึกอบรม

(อ้างอิง SMR ข้อ 46-55)

ข้อกำหนดที่ 29

เจ้าหน้าที่ในเรือนจำหญิงควรได้รับการพัฒนาศักยภาพเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการพิเศษของผู้ต้องขังหญิงในการกลับคืนสู่สังคม และบริหารจัดการเรือนจำที่ปลอดภัยและเอื้อต่อการบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง รวมถึงควรมีการสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่หญิงดำรงตำแหน่งในระดับสูงที่มีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติและดูแลผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 30

ในการบริหารงานเรือนจำ ผู้บริหารควรกำหนดแนวทางที่ชัดเจนและยั่งยืนในการป้องกันและดำเนินการต่อปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่หญิง

ข้อกำหนดที่ 31

ควรมีการพัฒนาและดำเนินการตามนโยบายและกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่เรือนจำ เพื่อสร้างความคุ้มครองสูงสุดให้แก่ผู้ต้องขังหญิงจากการความรุนแรงทางร่างกายหรือทางวาจาด้วยเหตุแห่งเพศภาวะ (gender-based physical or verbal violence) การล่วงละเมิด และการคุกคามทางเพศ

ข้อกำหนดที่ 32

เจ้าหน้าที่เรือนจำเพศหญิงควรได้รับโอกาสในการฝึกอบรมอย่างเท่าเทียมกับเจ้าหน้าที่เพศชาย นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารเรือนจำหญิงควรได้รับการฝึกอบรมในเรื่องความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะ การป้องกันการเลือกปฏิบัติ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ข้อกำหนดที่ 33

- 1) เจ้าหน้าที่ทุกคนที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลผู้ต้องขังหญิง ควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการเฉพาะเชิงเพศภาวะ (gender-specific needs) และสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังหญิง
- 2) ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเบื้องต้นให้กับเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในเรือนจำหญิง ในประเด็นเกี่ยวกับสุขภาพของผู้หญิง การรักษาพยาบาลเบื้องต้น และยารักษาโรคขั้นพื้นฐาน
- 3) กรณีที่อนุญาตให้บุตรอาศัยอยู่กับมารดาในเรือนจำ ควรมีการให้ความรู้และฝึกอบรมเบื้องต้นแก่เจ้าหน้าที่เรือนจำ เกี่ยวกับพัฒนาการและการดูแลสุขภาพอนามัยของเด็ก เพื่อจะได้สนองตอบต่อสถานการณ์ในครัวจำเป็นและฉุกเฉินได้อย่างเหมาะสม

ข้อกำหนดที่ 34

การให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน การรักษา การดูแล และการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ติดเชื้อเอช ไอ วี ควรได้รับการบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรพัฒนาศักยภาพเจ้าหน้าที่เรือนจำ นอกจากนี้ หลักสูตรดังกล่าวควรครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับเพศภาวะและหลักสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นเกี่ยวกับการติดเชื้อเอช ไอ วี การถูกตีตรา (stigma) และการเลือกปฏิบัติ

ข้อกำหนดที่ 35

เจ้าหน้าที่เรือนจำควรได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถสังเกตเห็นความจำเป็นที่ต้องได้รับการดูแลด้านสุขภาพจิต ความเสี่ยงในการทำร้ายตนเองและฆ่าตัวตายของผู้ต้องขังหญิง รวมทั้งสามารถให้ความช่วยเหลือและส่งต่อให้ผู้เชี่ยวชาญดูแลรักษาต่อไป

10. เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 36

เรือนจำควรกำหนดมาตรการในการคุ้มครองที่จำเป็นต่อเยาวชนหญิงที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 37

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดพึงได้รับการศึกษาและการฝึกวิชาชีพอย่างเท่าเทียมกับเยาวชนชายที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 38

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดควรเข้าถึงกิจกรรมและบริการที่เหมาะสมกับวัยและเพศภาวะ เช่น การให้คำปรึกษากรณีถูกทารุณกรรมทางเพศหรือถูกกระทำรุนแรง และควรได้รับความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพของเพศหญิง รวมถึงได้พบกับสูตินรีแพทย์อย่างสม่ำเสมอเช่นเดียวกับผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใหญ่

ข้อกำหนดที่ 39

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดซึ่งตั้งครรภ์ควรได้รับความช่วยเหลือและการดูแลทางการแพทย์เช่นเดียวกับผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ และควรได้รับการติดตามโดยแพทย์เฉพาะทาง เนื่องจากการตั้งครรภ์ในวัยนี้มีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดภาวะแทรกซ้อน

ส่วนที่ 2 ข้อกำหนดสำหรับผู้ต้องขังลักษณะพิเศษ

ก. ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษ

1. การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล

(อ้างอิง SMR ข้อ 67-69)

ข้อกำหนดที่ 40

ผู้บริหารงานเรือนจำควรพัฒนาและใช้วิธีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่คำนึงถึงความต้องการเฉพาะเชิงเพศภาวะและสถานการณ์ของผู้ต้องขังหญิง เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าการวางแผนและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์รายบุคคล ซึ่งจะส่งผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูตั้งแต่ในระยะเริ่มต้น การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างการจำคุก ตลอดจนการกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังภายหลังพ้นโทษ

ข้อกำหนดที่ 41

การประเมินความเสี่ยงและการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่ละเอียดอ่อนทางเพศภาวะ ควรดำเนินการ ดังนี้

ก) คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้ต้องขังหญิงโดยทั่วไปมีความเสี่ยงในระดับต่ำที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่น รวมทั้งการใช้มาตรการควบคุมระดับสูงและการถูกแยกออกจากสังคมก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อผู้ต้องขังหญิง

ข) นำข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้ต้องขังหญิง อาทิ ประวัติการถูกกระทำรุนแรง ประวัติความผิดปกติทางจิต การใช้สารเสพติด รวมถึงภาระในการเลี้ยงดูบุตรและผู้อยู่ในความดูแล มาประกอบการพิจารณาเพื่อกำหนดสถานที่คุมขัง และการวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างต้องโทษ

ค) กำหนดให้แผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงระหว่างต้องโทษมีกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูและบริการที่สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะเชิงเพศภาวะ

ง) กำหนดให้มีการควบคุมผู้ต้องขังที่จำเป็นต้องได้รับการดูแลด้านสุขภาพจิตไว้ในสถานที่ซึ่งมีการควบคุมไม่เข้มงวดและมีระดับความมั่นคงต่ำที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ รวมทั้งจัดให้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่มีปัญหาสุขภาพจิตอย่างเหมาะสม แผนการนำไปคุมขังในสถานที่ซึ่งมีระดับความมั่นคงสูงกว่า

2. ระบบเรือนจำ

(อ้างอิง SMR ข้อ 65-66 และ 70-81)

ข้อกำหนดที่ 42

- 1) ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับโอกาสในการเข้าถึงโปรแกรมและกิจกรรมต่างๆ ที่มีความสมดุล ครอบคลุม และเหมาะสมกับความต้องการตามเพศภาวะ
- 2) ระบบเรือนจำควรมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงแม่ลูกอ่อน และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด และควรจัดให้มีสถานที่หรือการจัดการอื่นๆ สำหรับการเลี้ยงเด็ก เพื่อให้ผู้ต้องขังหญิงกลุ่มดังกล่าวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมอื่นๆ ของเรือนจำได้
- 3) เรือนจำควรจัดให้มีโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงแม่ลูกอ่อน และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด
- 4) เรือนจำควรจัดให้มีบริการที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่มีความต้องการการดูแลด้านจิตสังคม (psychosocial support needs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิงที่เคยถูกล่วงละเมิดทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ

ความสัมพันธ์ทางสังคมและการดูแลหลังปล่อย

(อ้างอิง SMR ข้อ 79-81)

ข้อกำหนดที่ 43

เรือนจำควรส่งเสริมและจัดให้ผู้ต้องขังหญิงได้มีโอกาสติดต่อกับครอบครัวและได้รับการเยี่ยม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังมีสภาพจิตใจที่ดีและสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อกำหนดที่ 44

เนื่องจากผู้ต้องขังหญิงมักเคยประสบกับความรุนแรงในครอบครัวมากกว่าคนทั่วไป ดังนั้น เรือนจำควรสอบถามผู้ต้องขังหญิงก่อนว่าประสงค์ให้บุคคลหรือสมาชิกครอบครัวคนใดสามารถเข้าเยี่ยมได้

ข้อกำหนดที่ 45

เรือนจำควรนำวิธีการทางเลือก เช่น การลากลับบ้าน การใช้เรือนจำเปิด บ้านกึ่งวิถี รวมทั้งโปรแกรมที่จัดขึ้นในชุมชนและการทำงานบริการสังคม มาใช้กับผู้ต้องขังหญิงให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ เพื่อช่วยในการปรับตัวก่อนพ้นโทษและลดตราบาบของผู้ต้องขัง ตลอดจนฟื้นฟูความสัมพันธ์กับครอบครัวในโอกาสแรกที่ทำให้ได้

ข้อกำหนดที่ 46

เรือนจำควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานคุมประพฤติ และ/หรือหน่วยงานด้านสวัสดิการสังคม กลุ่มชุมชนท้องถิ่น และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ในการพัฒนาและนำโปรแกรมการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและโปรแกรมการกลับคืนสู่สังคมหลังพ้นโทษที่ครอบคลุมไปใช้ โดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะเชิงเพศภาวะของผู้หญิง

ข้อกำหนดที่ 47

ผู้พ้นโทษหญิงที่ต้องการความช่วยเหลือด้านจิตใจ ด้านการแพทย์ ด้านกฎหมาย และด้านความเป็นอยู่ขั้นพื้นฐาน ควรได้รับการช่วยเหลือเพิ่มเติม โดยมีการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในชุมชน เพื่อให้ผู้พ้นโทษดังกล่าวสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่ให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด (อ้างอิง SMR ข้อ 23)

ข้อกำหนดที่ 48

1) ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์และผู้ต้องขังหญิงให้นมบุตรพึงได้รับคำแนะนำด้านสุขภาพ และโภชนาการ ภายใต้โปรแกรมที่ออกแบบและดูแล โดยผู้ปฏิบัติงานด้านสุขภาพ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม นอกจากนี้ เรือ่นจำควรจัดอาหารที่เพียงพอตามเวลาที่เหมาะสม สภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพ และโอกาสในการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ให้กับผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ทารก เด็กติดผู้ต้องขัง และผู้ต้องขังที่ให้นมบุตร

2) ผู้ต้องขังหญิงไม่ควรถูกลดโอกาสในการให้นมบุตร เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นด้านสุขภาพ

3) ผู้ต้องขังหญิงที่เพิ่งคลอดบุตรควรได้รับการดูแลทางการแพทย์และโภชนาการ แม้ว่าบุตรที่เกิดนั้นจะไม่ได้อยู่ในเรือนจำกับผู้ต้องขังก็ตาม

ข้อกำหนดที่ 49

การพิจารณาอนุญาตให้บุตรอยู่ในเรือนจำร่วมกับมารดานั้น ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เด็กติดผู้ต้องขังจะต้องไม่ได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 50

ผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรอยู่ด้วยในเรือนจำ ควรได้รับโอกาสในการใช้เวลากับบุตรให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ข้อกำหนดที่ 51

- 1) เด็กที่อยู่ร่วมกับมารดาในเรือนจำควรได้รับการดูแลสุขภาพอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาการด้านอื่นๆ ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้เชี่ยวชาญ โดยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสาธารณสุขชุมชน
- 2) สภาพแวดล้อมในการเลี้ยงดูเด็กภายในเรือนจำควรมีความใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมของเด็กที่อยู่ภายนอกมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อกำหนดที่ 52

- 1) การพิจารณาว่าเมื่อใดที่ควรจะแยกเด็กออกไปจากมารดาควรประเมินเป็นรายกรณี โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศนั้นๆ
- 2) การนำเด็กออกจากเรือนจำควรดำเนินการด้วยความละเอียดอ่อน และพึงกระทำเมื่อได้เตรียมการด้านความเป็นอยู่ภายนอกเรือนจำของเด็กไว้เรียบร้อยแล้ว และในกรณีของผู้ต้องขังต่างชาติควรมีการประสานความร่วมมือไปยังเจ้าหน้าที่ทางการทูตด้วย

3) ภายหลังจากที่เด็กถูกแยกออกจากมารดาและอยู่ภายใต้การดูแลของครอบครัว ญาติผู้ต้องขัง หรืออยู่ภายใต้การอุปถัมภ์อื่นๆ ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับโอกาสและการอำนวยความสะดวกด้านสถานที่สำหรับการพบกับบุตรของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

4. ผู้ต้องขังชาวต่างประเทศ

(อ้างอิง SMR ข้อ 38)

ข้อกำหนดที่ 53

- 1) ในกรณีที่สนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษเด็ดขาดระหว่างประเทศมีผลบังคับใช้ การโอนตัวผู้ต้องขังหญิงชาวต่างชาติเพื่อกลับไปรับโทษต่อในประเทศของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีที่ผู้ต้องขังดังกล่าวมีบุตรอยู่ในประเทศนั้นๆ พึงได้รับการพิจารณาโดยเร็วเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ต้องขัง โดยการยื่นคำร้องหรือตามความยินยอม
- 2) ในกรณีที่จะต้องนำตัวเด็กติดผู้ต้องขังหญิงชาวต่างชาติออกไปจากเรือนจำ ควรพิจารณาส่งตัวเด็กกลับไปยังประเทศบ้านเกิดของตน โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กและมีการปรึกษามารดาของเด็กด้วย

5. ผู้ต้องขังที่เป็นชนกลุ่มน้อยและชนพื้นเมือง

ข้อกำหนดที่ 54

เจ้าหน้าที่เรือนจำควรตระหนักว่า ผู้ต้องขังหญิงที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมและศาสนาที่แตกต่างกันย่อมมีความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะ (distinctive needs) และอาจเผชิญกับการถูกเลือกปฏิบัติรูปแบบต่างๆ ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถเข้าถึงบริการและโปรแกรมที่สอดคล้องกับเพศภาวะและวัฒนธรรมของตน ดังนั้น เรือนจำควรจัดโปรแกรมและบริการที่ครอบคลุมและตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าว โดยมีการปรึกษากับผู้ต้องขังหญิงนั้นและกลุ่มที่เกี่ยวข้อง

ข้อกำหนดที่ 55

ควรมีการทบทวนกิจกรรมการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและการสงเคราะห์หลังปล่อย เพื่อให้แน่ใจว่ามีความเหมาะสมและเข้าถึงได้สำหรับผู้ต้องขังหญิงกลุ่มชาติพันธุ์และกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ โดยมีการประสานความร่วมมือกับกลุ่มที่เกี่ยวข้อง

ข. ผู้ต้องขังระหว่างสอบสวนหรือระหว่างพิจารณา

(อ้างอิง SMR ข้อ 84-93)

ข้อกำหนดที่ 56

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพึงตระหนักถึงความเสี่ยงที่ผู้หญิงอาจถูกล่วงละเมิดขณะถูกควบคุมตัวช่วงก่อนและระหว่างการพิจารณาคดี ดังนั้น จึงควรมีการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมไว้ในนโยบายและแนวทางปฏิบัติ เพื่อประกันความปลอดภัยให้กับผู้หญิงในชวงเวลาดังกล่าว (ดูข้อกำหนดที่ 58 ซึ่งกล่าวถึงมาตรการทางเลือกนอกเหนือจากการควบคุมตัวช่วงก่อนและระหว่างการพิจารณาคดี)

ส่วนที่ 3 มาตรการในการลงโทษที่มีใช้การคุมขัง

ข้อกำหนดที่ 57

บทบัญญัติของข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยมาตรการที่มีใช้การคุมขัง (ข้อกำหนดโตเกียว) ควรถูกนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและบังคับใช้มาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดหญิง โดยรัฐสมาชิกควรพัฒนาทางเลือกที่คำนึงถึงลักษณะเฉพาะทางเพศภาวะ เพื่อใช้เป็นมาตรการเบี่ยงเบนคดี มาตรการทางเลือกแทนการคุมขังก่อนการพิจารณาคดี และมาตรการทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก โดยพิจารณาถึงประวัติการตกเป็นเหยื่อที่ผู้กระทำผิดหญิงจำนวนมากมักประสบ และภาระหน้าที่ในการเลี้ยงดูที่ผู้กระทำผิดหญิงมี

ข้อกำหนดที่ 58

เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 2.3 ของข้อกำหนดโตเกียว ผู้กระทำผิดหญิงไม่ควรถูกแยกออกจากครอบครัวและชุมชนโดยปราศจากการพิจารณาถึงภูมิหลังและสายสัมพันธ์ภายในครอบครัวของผู้กระทำผิด ทั้งนี้ ควรกำหนดมาตรการทางเลือกเพื่อใช้กับผู้กระทำผิดหญิง อาทิ มาตรการเบี่ยงเบนคดี มาตรการทางเลือกแทนการคุมขังก่อนการพิจารณาคดี และมาตรการทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก และนำมาตรการดังกล่าวไปบังคับใช้ตามความเหมาะสมเท่าที่จะสามารถกระทำได้

ข้อกำหนดที่ 59

ตามหลักทั่วไป มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยที่มีใช้การคุมขัง อาทิ บ้านพักฉุกเฉิน ที่ดำเนินการโดยหน่วยงานอิสระ องค์กรพัฒนาเอกชน หรือหน่วยงานบริการชุมชน อื่นๆ ควรถูกนำมาใช้เฉพาะกับผู้หญิงที่จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครอง ทั้งนี้ ควรนำมา มาตรการชั่วคราวซึ่งรวมถึงการคุมขังเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยแก่ผู้หญิงมาใช้ในกรณี จำเป็นและเมื่อได้รับการร้องขออย่างชัดเจนจากผู้หญิงเท่านั้น โดยในทุกกรณีจะต้อง อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของฝ่ายตุลาการหรือหน่วยงานที่มีอำนาจ อย่างไรก็ตาม การใช้มาตรการคุ้มครองดังกล่าวจะต้องยุติลง หากขัดต่อความต้องการของผู้หญิงนั้น

ข้อกำหนดที่ 60

ควรมีการจัดสรรทรัพยากรที่เอื้อต่อการคิดค้นมาตรการทางเลือกที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดหญิง เพื่อผนวกมาตรการที่มีใช้การคุมขังเข้ากับมาตรการแทรกแซง (intervention) และนำไปใช้จัดการกับสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่กระบวนการ ยุติธรรมทางอาญา โดยมาตรการเหล่านี้อาจรวมถึงกิจกรรมการบำบัด การให้คำปรึกษา แก่เหยื่อความรุนแรงในครอบครัวและการล่วงละเมิดทางเพศ การบำบัดรักษา ที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต รวมทั้งโปรแกรมการศึกษาและฝึกอบรม เพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน อนึ่ง โปรแกรมเหล่านี้ควรออกแบบสำหรับผู้กระทำผิด หญิงเป็นการเฉพาะ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการดูแลบุตรเป็นสำคัญ

ข้อกำหนดที่ 61

ในการตัดสินใจโทษผู้กระทำผิดหญิงนั้น ศาลควรมีอำนาจในการ ใช้ดุลพินิจ พิจารณาถึงเหตุบรรเทาโทษต่างๆ อาทิ การไม่มีประวัติอาชญากรรมและลักษณะ ของความผิดที่ไม่ร้ายแรง โดยคำนึงถึงภาระการเลี้ยงดูและภูมิหลังทั่วไปของผู้หญิง

ข้อกำหนดที่ 62

ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมการบำบัดการใช้สารเสพติดในชุมชนให้มีความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะ คำนี้ถึงประสบการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง (trauma-informed) และจัดให้ผู้หญิงเป็นการเฉพาะ ตลอดจนยกระดับการเข้าถึงโปรแกรมดังกล่าว เพื่อประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรม การเบี่ยงเบนคดี และการใช้มาตรการทางเลือกในการลงโทษ

การดำเนินการภายหลังศาลมีคำพิพากษา

ข้อกำหนดที่ 63

ในการพิจารณาปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษแบบมีเงื่อนไข (การพักการลงโทษ) นั้น เพื่อให้เป็นคุณแก่ผู้ต้องขังหญิง ควรนำประเด็นเรื่องภาระเลี้ยงดูและความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงในการกลับคืนสู่สังคมมาประกอบการพิจารณาด้วย

ผู้กระทำผิดหญิงตั้งครรภ์และผู้กระทำผิดหญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุตร

ข้อกำหนดที่ 64

ควรมีการนำมาตรการการลงโทษที่มีใช้การคุมขังมาใช้กับผู้กระทำผิดหญิงตั้งครรภ์และผู้กระทำผิดหญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุตร ในกรณีที่ทำได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ การลงโทษโดยวิธีการคุมขังควรนำมาใช้ในกรณีที่ความผิดที่ได้กระทำลงนั้น เป็นความผิดร้ายแรงหรือมีความรุนแรง หรือผู้กระทำผิดยังคงเป็นภัยต่อสังคม โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของบุตรของผู้กระทำผิด และพึงกระทำเมื่อมีมาตรการรองรับสำหรับการดูแลเด็กกลุ่มดังกล่าวแล้ว

ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนหญิง

ข้อกำหนดที่ 65

ควรหลีกเลี่ยงการควบคุมเด็กที่กระทำผิดกฎหมายไว้ในสถานคุมขังให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ทั้งนี้ ควรนำประเด็นเกี่ยวกับความเปราะบางทางเพศภาวะ (gender-based vulnerability) ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดมาประกอบการพิจารณาด้วย

ผู้กระทำผิดชาวต่างประเทศ

ข้อกำหนดที่ 66

รัฐควรมีความพยายามอย่างสูงสุดในการให้สัตยาบันเพื่อรับรองอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (United Nations Convention against Transnational Organized Crime – UNTOC) รวมทั้งพิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children) เพื่ออนุวัติบทบัญญัติดังกล่าวอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งจะก่อให้เกิดความคุ้มครองสูงสุดกับผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ และหลีกเลี่ยงการถูกทำให้ตกเป็นเหยื่อโดยกระบวนการยุติธรรม (secondary victimization)² ของผู้หญิงชาวต่างชาติ

² การถูกทำให้ตกเป็นเหยื่อโดยกระบวนการยุติธรรม (secondary victimization) หมายถึง ภาวะการตกเป็นเหยื่อที่ไม่ได้เกิดจากการกระทำผิดทางอาญาโดยตรง แต่เกิดจากการตอบสนองที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอของหน่วยงานหรือบุคคลในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ที่มา: Updated Model Strategy and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Criminal Prevention and Criminal Justice)

ส่วนที่ 4 การศึกษาวิจัย การวางแผน การประเมินผล และการสร้างความตระหนักให้แก่สาธารณชน

การศึกษาวิจัย การวางแผน และการประเมินผล

ข้อกำหนดที่ 67

ควรมีความพยายามในการดำเนินการและส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยที่ครอบคลุมและมุ่งผลสัมฤทธิ์ ในประเด็นเกี่ยวกับความผิดที่กระทำโดยผู้หญิง สาเหตุอันส่งผลให้ผู้หญิงเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ผลกระทบทางอ้อมที่เกิดจากการถูกตัดสินว่ากระทำผิด (secondary criminalization)³ และผลกระทบจากการจำคุกที่มีต่อผู้หญิง ลักษณะของผู้กระทำผิดหญิง รวมทั้งโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเพื่อลดการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง ทั้งนี้ ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานสำหรับการวางแผน การพัฒนาโปรแกรม และการกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองกับความจำเป็นพื้นฐานในการกลับคืนสู่สังคมของผู้กระทำผิดหญิง

ข้อกำหนดที่ 68

ควรมีความพยายามในการดำเนินการและส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยในหัวข้อเกี่ยวกับจำนวนของบุตรที่ได้รับผลกระทบจากการที่มารดาต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มารดาต้องโทษจำคุก และผลกระทบจากการจำคุกของมารดาที่มีต่อบุตร เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการกำหนดนโยบายและพัฒนาโปรแกรมต่างๆ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ

³ ผลกระทบทางอ้อมที่เกิดจากการถูกตัดสินว่ากระทำผิด (secondary criminalization) หมายถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นผลอันเนื่องมาจากการถูกตัดสินโดยกระบวนการยุติธรรมว่าเป็นผู้กระทำผิด เช่น การถูกกีดกันหรือถูกตีตราทางสังคม การถูกลดโอกาสในการเข้าสู่ตลาดงาน และสถานะทางสังคมที่ลดทอนลง เป็นต้น (ให้ความหมายโดยผู้แปล)

ข้อกำหนดที่ 69

ควรมีความพยายามในการทบทวน ประเมินผล และเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบอย่างต่อเนื่อง เกี่ยวกับแนวโน้ม ปัญหา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดของผู้หญิง และประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความจำเป็นพื้นฐานสำหรับการกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังหญิงและบุตร เพื่อลดการตีตราและผลกระทบทางลบ อันเกิดจากการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของผู้หญิง

การสร้างความตระหนักให้แก่สาธารณชน การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการฝึกอบรม

ข้อกำหนดที่ 70

- 1) สื่อมวลชนและสาธารณชนพึงได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่ส่งผลให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา และแนวทางในแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้กระทำผิดหญิงสามารถกลับคืนสู่สังคมได้ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของบุตรของผู้กระทำผิด
- 2) การตีพิมพ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยและตัวอย่างแนวทางปฏิบัติที่ดีควรถูกนำมาใช้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายที่มุ่งพัฒนาผลลัพธ์และความเป็นธรรมของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อผู้กระทำผิดหญิงและบุตร
- 3) สื่อมวลชน สาธารณชน ตลอดจนผู้ประกอบการวิชาชีพในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดหญิง พึงได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างสม่าเสมอเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ตามข้อกำหนดฉบับนี้ รวมถึงการนำข้อกำหนดฉบับนี้ไปปฏิบัติตาม
- 4) ควรมีการพัฒนาและการจัดการฝึกอบรมให้กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เกี่ยวกับเนื้อหาของข้อกำหนดฉบับนี้และผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตระหนักถึงความสำคัญและยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน

ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดกรุงเทพ:
www.tijbangkokrules.org